

TATÁR SÁNDOR

mellé? -m??

Téves kapcsolás.

Manapság alig
fordul elő ilyesmi (bár
rossz[ul felírt] számot hívunk néha).
Mégis: a vonal végén (*másik???* végén)
nem én vagyok,
hanem egy rejtélyes ismeretlen,
egy kiszámíthatatlan, megbízhatatlan,*
saját árnyékától** rémüldöző alak –
az én anyanyelvemen beszél, konstátálom,
mégsem értem, s tudom
(úgy tudom), tetszik, nem tetszik, ő is én vagyok.
Néha meg nem lelem nyomát, akárha (persze én
[← *én??*], miután lappangó-orvtámadó természetét
megismertem, szinte folyton-folyvást
résen vagyok) – akárha feloldódott volna bennem.
Van ennek, mondhatják sokan (*sokan* nem –
vagy tán sokan olvasnak verset??), becsületes, velős neve:
skizofrénia
→ *akár egy halom*
hasadt
tudat,
heverek magam fölött
s alatt.
De nem: nem egészen.
Hol komótos-„joviálisan” zötyögő vicinális
(odakint hitegető napsütés), hol
rémisztő díszletek híján is sokkoló
szellemvasút,
mely a gyomorban dübörög.

* kéjelgő önpocskondiázás – kérem, tessék már megmondani: van ilyen rovat?

** Azért ez (bár nem tudom, akarom-e az illetőt [név- és helybitorló] mentetgetni) nem akármilyen árnyék!...

A középpont.
A megkérdőjeleződött centrum/origó.
Ki vagy mi kapcsol tévesen?
S ez miként lehetséges? Ki nem bír
hű maradni, és kihez?
S ha majd a kérdéseket kioltó
válasz a halál lesz,
kit temetsz, vajh, el, édesem?

„Hányadik szonett is...?”

Az vagy nekem, mint arcnak a tenyér:
Ordas pofon, mit „tán” megérdemeltem.
Roncs madár’jesztő lettem a szemedben,
Kinek *ez* jár. Mért is ne? Belefér.
Sokáig voltál az a kedvemért,
Kire életem bizvást feltehettem –
Hogy vége már, az több mint kellemetlen,
A múlttal szemben mégsem ellenérv.
Óbégathatnék itt, a romokon
(Tettem is, ám) hasztalan panasz és harag.
Egy kézből jöhet simítás, pofon;
Ki nem nőtt fel, sebezhető marad

– Csaknem mindent veszítve tanultam meg ezt, és
Terhes kényszer (cél lesz-e vajh?) az újrakezdés.